

gospa, ki je prišla k njeni postelji, in pa kako je bila neizrečeno prijazna, in kaj ji je rekla.

Gospa Šumnica sama ni vedela, kaj bi si mislila, ali je morda res angel varih, kateremu je bila priporočila svojo hčerko, prinesel Vidki te lepe sanje. Opo-minjala pa jo je, naj nikdar v svojem življenju ne opušča zjutranje in večerne molitve, pa tudi po dnevnu naj večkrat počasti Mater božjo s češčenamarijo. Vidka je obljubila in zvesto izpolnjevala to obljubo do današnjega dne, ker tega bi ne mogla prenesti, da bi še kdaj njenega zvončka ne bilo v družbi drugih Marijinih zvončkov.

Od takrat pa se je že Vidka postarala, in stara Vida vsak čas pričakuje, da se bo treba preseliti v večnost, in trdno upa, da bo prijazno vzprejeta v veselo družbo prelepe nebeške Matere, ter poslušala nebeško rajске glasove večne sreče.

»Internus« (Po listu »Manna«.)

Naš murče.

Kaj ne, ljubi otroci, zdaj ste pa gotovo rado-vedni, kdo je to: naš murče. To je uganka, ne-li?

„Mucek je“, se mi bo odrezal prvi poniglavček.

E, kaj si še vsega ne izmisliš; murče je vse kaj več, kakor samo káko mače.

„Kaj neki, družega more biti, če ne kak psiček“, bo posegel vmes učenček prvega razreda.

„Kaj boš neki ti, saj bi še v šoli kmalu ne vedel, koliko je enkrat nič. Potem pa se drzneš uganjevati, kdo je murče!“

„No pa le nikarte obupati! Le naprej! Bom videl, kdo bo prvi uganil.“

Nič, nikogar ni? No, zdaj imam pa že tudi dosti potrpljenja. Družega mi ne kaže, kakor da sam povem.

Konjiček je murče, da, konjiček, majhen in mičen. E, pa se že poredneži posmehujete in šepetate: Bog ve, kako staro, suho in leno kljuse mora to biti.

Kaj bi tisto? Čakajte, da povem in da vam opišem našega murčeta. Najprvo vam moram povedati, da je majhen. Pa le nikarte zopet misliti, da je to kako žrebe pol leta staro, češ, tacega imamo pri nas tudi. O ne, ne: naš murče je star gotovo štiri leta, če ne že več. Kakor pa veste, je vsak konj, ki je star že štiri leta, docela dorastel, tak, da vi s svojimi ročicami ne dosežete njegove glave. Zdaj si pa bote že zopet belili glave, kako je to, da je ostal naš murče tako majhen, kakor vaše žrebe, ki še prosto leta po dvorišču. Pa saj vem, da vi ničesar ne uganete. Naš murče je doma iz Bosne, doli blizu Turškega. Tam imajo tako majhne konjičke. Pa bi bil že skoro pozabil opisati vam našega murčeta. Po vsem telesu je črn, pa ne tako morebiti ko vaš dimnik. Njegova črna barva se izpreminja lepo v temnikasto. Glavico ima majhno, nič predolgo nič prekratko. Pa ko bi videli, kako prijazno in milo gleda! Z ušesi zmiraj miga in z repom tudi ni nikoli pri miru! No, zdaj pa imate našega murčeta! Ali ni čeden konjiček, kaj? Kje so tisti nezadovoljneži, ki so prej prezgodaj godrnjali in opravljali našega Bošnjaka.

Pa mislite, da je naš murče tudi priden in krotak? Zmotili ste se. Jaz sem tudi mislil, ko sem ga videl prvič. Pa sem se motil kakor vi. Murče ima tudi svoje muhe. Poreden je, morebiti še preveč. Še meni jo je enkrat urezal, da nikoli tega! Pa vendar sem ga imel tako rad in sem mu dajal tolikokrat ovsu! Ne morem si kaj, da bi vam te nehvaležnosti ne povedal.

Nekega dne mi stric — konjiček je bil namreč *striček* — *ukážejo, da naj popeljem z murčetom in z malim vozičkom južino na travnik*. Bil sem seveda takoj pripravljen. Naložijo mi v jerbas južino ter jo položijo na voz.

„Počasi vozi, da se kaj ne razlije; je še dosti časa“, mi rekó in jaz poženem. Razume se, da Peruna, malega psička, tudi nisem pogrešal.

Voziva približno že četrť ure. Ravno pred travnikom se vzdiguje precej visok hribec, čez katerega vodi strm klanec. Predno bi imel konjiček iti navzgor, skočim z voza, da polajšam murčetu težo. Vajeti privežem k ročici, pa začnem stopati proti vrhu. Pa mislite,

da je bil murče hvaležen, ker sem mu polajšal težo? Kaj še! Počasi obrne svojo zvito bučo ter pogleda, ali imam vajeti v rokah ali ne. Ko pa vidi, kako brezskrbno jo maham kraj ceste, obrne ušesa pokoncu, zamahne še enkrat z repom, voz na široki cesti obrne in v diru se spusti proti vasi nazaj. Perun seveda za njim! Predno jaz razvidim, kaj se je pravzaprav zgodilo, in kako najboljše pomagati, je bil že daleč, daleč. Kaj sem hotel? Jokati nisem imel časa. Udarim jo, kar sem mogel teči, proti vasi. Mislil sem si: do vasi ga bo že kdo ustavil, in ko pridem jaz tje, ga obrnem in peljem nazaj.

Ko tako tečem in tečem, se na ovinku izpodtaknem in padem prav pošteno. Ker se k sreči nisem dosti udaril, se spravim hitro pokoncu ter pogledam, kaj je. Toda, kaj vidim? Kaj pravite, vi radovedneži? Uganite! Pa uganete itak nič! Kraj ovinka je ležal prevrnjem, ubit lonec . . . Okoliinokoli je bilo pa razstreseno meso in kuhano sočivje. In zraven lonca je popolnoma hladnokrvno Perun rahljaj in trgal kos suhega mesa, ki je padlo s sočivjem vred iz lonca. Nisem vedel, se bi smejal ali jokal. Zavpijem: „Perun!“ Pa mislite, da se je zarobljenec kaj zmenil za to? Počasi je dvignil glavo ter me ježno pogledal. Nato pa zagradi za kos in hajd ž njim po cesti. Pa teci za njim! Težko sem sopel dalje, pa razmišljal o nehvaležnosti Perunovi in murčetovi.

Ko pridem že blizu doma, prileté mi naproti stric v skrbi, kaj se mi je zgodilo. Hitro jim povem, kar sem vedel in znal. Mislil sem, da bodo stric murčeta pokarali, pa kako se začudim, ko jamejo meni očitati, da nič ne pazim na konja, da imam povsod preje oči kot na murčetu, in še veliko, veliko tacega in enacega.

Murče je bil pa že v hlevu. Marljivo je žvečil mrvo in gledal tako nedolžno, kot bi bil že cel teden nepremično stal v hlevu. Ko pa stopim k njemu ter položim malo trdo roko na pleča, me neotesanec tako milo pogleda kot bi hotel reči: „Revež, kaj ti pa je, da si tako prašen?“

Kdo je tisti dan peljal južino na polje, ne vem več. Le toliko mi je znano, da murče ne, in jaz tudi

ne! Da Peruna tisti večer ni bilo v kuhinjo, kot je bila njegova lepa navada v petek in svetek, se tudi še spominjam. Kaj se hoče? Trije smo bili, pa vsi malo lahko-mišljeni, če ne — poredni. Takole je, če veja ob vejo udari — je rekel rajni Krpan, in prav je imel.

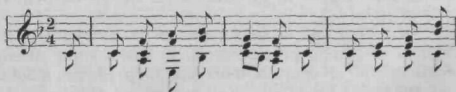
Tegodrag Lirko.

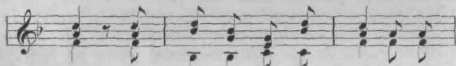
Godba na dvorišču.

Veselo.

P. Anželik Hribar.

1. Po - pi-sal vam bom zgodbo, Ka - ko pe - te - lin
2. Naj-prej se pi - ške ma - le Krog nje-ga zbrale
3. Ka - ko naj za-mol - ča - la Je - zi - čna bi ko-
4. Go - lo-bje so zdaj dja - li: Po - ma-gaj-mo še

vnel Ži - va - lno je bil godbo, Ko
so, Ra - do-stno po - na - vlja - le O-
koš, Da o - na jaj - ca da - la, Ko
mi; Če go - de več pi - šča - li, Pri-

pe - ti je za-čel: Ki-ke-ri-ki, ki-ke-ri-ki!*)
tro-čjo pe-smi-co: Bi-bi, bi-bi! bi-bi, bi-bi!
pir-he ti do-boš: Ko-ko-ko-dajsk, Ko-ko-ko-dajsk!
je - tni - še do - ni: Gu-gr-ru-gug, gu-gr-ru-gug!

*) Prvikrat se vsaka kitica lahko poje solo, potlej pa skupno.